

zjištění fin. efektu slov. výhody mu poskytnuté srovnávati s praž. místním přídavkem ke služ. VII/4 zase jen pražský místní přídavek k onomu služnému, které jest vzíti za spodní hranici srovnávací.

Pokud se týče však tohoto služného, nelze uznati správným názor žal. úřadu. Za základ srovnání možno bráti jenom to služné, kterého st-l v době svého jmenování na Slov. požíval, neboť jenom podle tohoto služného možno posouditi rozsah »Slov. výhody«, která mu při jmenování na Slov. podle tehdejší vůle jmenovacího činitele měla býti poskytnuta a skutečně poskytnuta byla; a rozsah této slov. výhody je pak směrodatný také pro rozsah fin. efektu jejího. Nelze tedy bráti za základ služné, na které st-l by byl měl nárok podle zák. č. 25/1920, kdyby se o zvýšení byl přihlásil ve smyslu prov. nař. č. 154/1920 k čl. IV., kdyžžte opomenutí této přihlášky jiných důsledků nežli nepoukázání zvýšeného služného nemá, a toto zvýšené služné podle obsahu správních spisů ostatně ani ex post z moci úřední mu prokázáno nebylo.

Bral-li tedy žal. úřad za základ pro zjištění fin. efektu st-li zachovatelného jako dolní hranici jednak služné podle VIII. hodn. tř. 4. stupně platového (= VII/1) a pražský místní přídavek k tomuto služnému, vycházel z nesprávného právního názoru, pročež bylo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.

#### Č. 7481.

**Živnostenské právo. — Řízení správní: \* Před udělením koncese pro cestovní kancelář ve smyslu nař. min. obch. a vnitra z 23. listopadu 1895 č. 181 ř. z. netřeba slyšeti obec podle ustanovení § 23 a) posl. odst. živn. řádu.**

(Nález ze dne 19. října 1928 č. 27.985.)

Věc: Obec J. proti ministerstvu obchodu (za zúč. čsl. cest. kancelář adv. Dr. Eug. Pštross z Prahy) o zřízení pobočného závodu cestovní a dopravní kanceláře.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp v Praze udělila výnosem z 18. května 1926 Čsl. cestovní a dopravní kanceláři v Praze k její žádosti povolení ke zřízení pobočného závodu v J. Obec J. podala z tohoto výnosu odvolání k min. obch., v němž namítala, že nebyla tázána, zda podle daných místních poměrů vyžaduje místní potřeba udělení koncese pro cestovní kancelář. Tím byla obci vzata možnost, zaujati v této otázce stanovisko, v čemž spočívá vadnost řízení. Min. obch. nař. výnosem odvolání zamítlo jako nepřipustné, poněvadž ve smyslu odst. 5 § 23 živn. ř. jest sice před propůjčením koncesované živnosti, při kterém jest přihlédati k místním poměrům, slyšeti obec, ve které jest stanoviště živnosti, obec však nemá odvolacího práva, byla-li udělena koncese proti návrhu obce. Ježto v daném případě byla obec slyšena a zákon nebyl porušen, není ani důvodu k zakročení z moci úřední ve smyslu § 146 odst. 4 živn. ř.

Ve stížnosti do tohoto rozhodnutí podané obcí J. se namítá, že v daném případě nedošlo k vyjádření obce bez jejího zavinění a nebyl tudíž



při udělení sporné koncese na cestovní kancelář zachován postup, jaký předpisuje živn. řád v § 23 a) a min. nař. z 23. listopadu 1895 č. 181 ř. z. o zařazení cestovních kanceláří mezi živnosti koncesované.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

V § 23 živn. řádu jest v posledním odstavci obsaženo ustanovení, že před propůjčením koncese pro takové živnosti, při jejichž propůjčení jest přihlédati k místním poměrům, má býti slyšena obec, ve které jest stanoviště živnosti. Min. nař. z 23. listopadu 1895 č. 181 ř. z., jímž na základě zmocnění, obsaženého v § 24 živn. ř., byly cestovní kanceláře zařazeny mezi živnosti koncesované, obsahuje v § 5 větě první předpis, že koncesi k provozování cest. kanceláře uděluje polit. úřad zem., vyslechnuv obch. komoru, a má při tom přihlédati k potřebě takového podniku.

Tento předpis ukládá úřadu, aby, než udělí koncesi k provozování cest. kanceláře, slyšel obch. komoru; povinnost slyšeti obec předpis ten výslovně nepředpisuje. Jest třeba však zkoumati, zda povinnost ta nebyla snad založena změnou právního stavu, nastalou předpisem novely k živn. řádu č. 26 ř. z. z r. 1907, kterou bylo do živn. řádu vsunuto ustanovení § 23 a). V tomto předpisu jest totiž slyšení obce přikázáno všeobecně v těch případech, kde jde o propůjčení koncese pro takovou živnost, při jejímž propůjčení jest přihlédati k místním poměrům. Před propůjčením koncese k provozování cest. kanceláře má úřad podle cit. min. nař. č. 181/1895 přihlédati »k potřebě« takového podniku a sluší tedy uvážiti, zda se tímto ustanovením rozumí povinnost úřadu přihlížeti k místním poměrům, jak to má na mysli předpis § 23 a) živn. ř.

Nss dospěl k úsudku, že nikoli. Již použití obratu »potřeba podniku« v § 5 cit. min. nař. místo termínů, používaných v živn. řádu »místní poměry«, »místní potřeba« (srv. § 23 odst. 5 a § 23 a) posl. odst.), »potřeba obyvatelstva« (§ 18 odst. 3 a 5), nasvědčuje tomu, že ustanovení § 5 cit. min. nař. nemá se rozuměti tak, že při udělení koncese k provozování cest. kanceláře jest míti na zřeteli, zda takového podniku vyžaduje potřeba obyvatelstva v místě, které jest za stanoviště podniku označeno, nýbrž že potřebu cest. kanceláře jest posuzovati s hlediska širšího, než podle místních poměrů stanoviště kanceláře. To plyne i z povahy činnosti, v níž záleží provozování cest. kanceláře (srv. § 2 cit. min. nař.), která není úzce spjata s potřebou obyvatelstva v místě, kde má kancelář své sídlo, nýbrž slouží potřebám cestujícího obecně vůbec.

Není-li však úřad při udělení koncese k provozování cest. kanceláře povinen přihlížeti k poměrům místním, pak odpadá předpoklad, k němuž se v § 23 a) živn. řádu váže povinnost před propůjčením koncese slyšeti obec, ve které jest stanoviště živnosti.

I kdyby tudíž bylo přijato jako správné tvrzení stížnosti, že nemá ve správních spisech opory tvrzení žal. úřadu, že stěžující si obec byla slyšena, nebylo by přes to možno uznati, že v daném případě bylo protizákonně porušeno procesní právo stěžující si obce, aby byla před udělením koncese k provozování cest. kanceláře slyšena, neboť podle shora vyličeného stavu práva není při udělení takovéto koncese slyšení obce vůbec předepsáno.